

Al bell mig de la terra

XAVIER PAGÈS,
música

CARLOTA SUBIRÓS,
text

ELISENDA CARRASCO I RIBOT,
ORIOL CASTANYER,
MONTSE MENESES,
JOSEP PRATS,
direcció musical

Al bell mig de la terra

LAUDITORI

www.auditori.cat

:EDUCA

Lepant 150
08013 Barcelona

Ajuntament de
Barcelona

Ajuntament de
Barcelona

Ajuntament de
Barcelona

Ajuntament de
Barcelona

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

TEMPORADA 2014-2015

1. Un feix de cartes

DONA: Bon dia...

Fa poc, al fons d'una vella maleta, vaig trobar aquest feix de cartes, lligades amb una cinta blava.

Vaig començar a llegir-les a poc a poc. De tant en tant tancava els ulls, i nedava una estona dintre de les imatges que m'havien transmès les paraules...

Són cartes que un noi que es deia Khalil va escriure fa uns quants anys a la seva germana Ebele, que llavors tenia nou anys i vivia en un petit poblet de l'Àfrica, amb la seva mare.

Quan escrivia aquestes cartes, en Khalil feia poc temps que vivia amb el seu pare en una ciutat a prop de la mar Mediterrània. I estava fascinat.

Volia explicar-li a la seva germana totes les coses noves que descobria cada dia. Però sobretot, volia parlar-li de la descoberta més gran de totes... Era una cosa que ell mai no havia vist abans, i que l'impressionava més que cap altra. Volia parlar-li del mar.

2. Ebele...

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

DONA: Estimada girafa, zebra, lleona! Ebele, fa tant de temps que no et veig, que de vegades em trobo dient el teu nom sense adonar-me'n, com si fos una cançó d'aquelles que canta la mare mentre et va fent les trenes...

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

DONA: Al principi, amb el pare, comptàvem els dies i les setmanes que feia que havíem marxat de casa... "Avui fa una setmana que vam agafar l'avió!" "Avui ja fa un mes que vam sortir de l'Àfrica!" Ara ja no comptem els dies, Ebele... Ja fa temps que n'hem perdut el compte!

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

DONA: No et pots ni imaginar que diferent que és tot per aquí! Tinc por que les paraules em quedin molt curtes per explicar-t'ho, Ebele...

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

DONA: Tu, per si de cas, tanca els ulls perquè t'arribi tot el que ressona per darrere de les paraules... És el ritme d'aquesta música el que potser et dirà més coses...

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

COR: Ebele, Ebele, Ebele, Ebele, Ebele...

3. Tot el que et vull dir

BARÍTON: *Tot el que et vull dir em crema la llengua...
Tot el que et vull dir ho tinc dins del cor... ho tinc dins del cor!*

COR: *Tot el que ara veig i tot el que penso, i tot el que penso... és molt més confús i va més de pressa que no les paraules –tan lentes, tan clares... Però ho vull intentar. Vull dir-te el que visc...*

Vull dir-te el que visc! Vull fer-te arribar tot el que m'envolta, tot el que m'envolta: com parla la gent, les coses que em passen, el gust de la fruita, l'olor que fa l'aire, i el cel diferent que es veu des d'aquí..., ... que es veu des d'aquí!

BARÍTON: *Me n'he anat molt lluny i tot em fascina.*

COR: *Me n'he anat molt lluny, i avui tot és nou...*

BARÍTON: *Estic carregat de força i coratge.*

COR: *Estic impactat per tot el que veig.*

BARÍTON: *No sé si existeixen*

COR: *paraules per dir-ho.*

BARÍTON: *No sé com escriure-ho*

COR: *ben bé com voldria...*

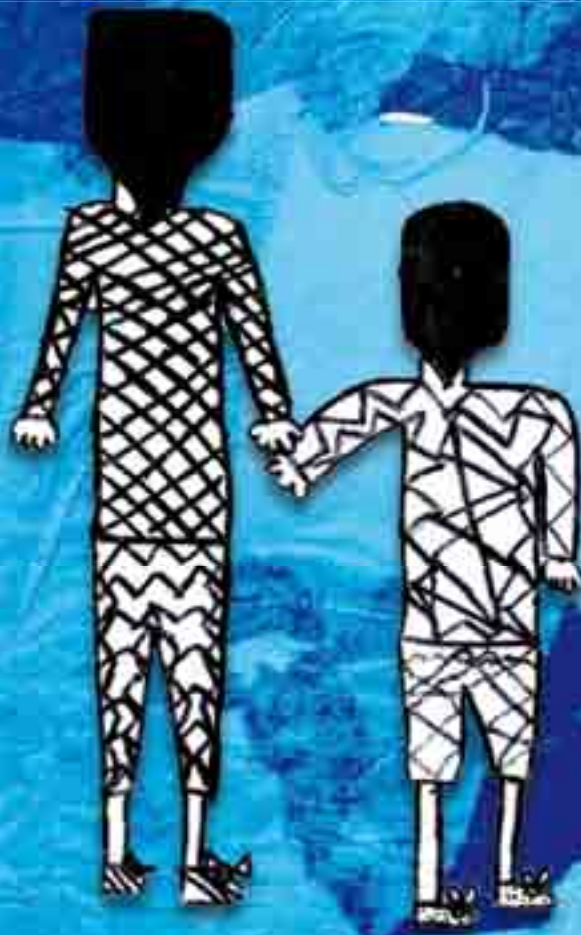
BARÍTON: *No sé si en sabré...*

COR: *Però ho vull intentar.*

BARÍTON: *No sé si en sabré...*

COR: *Però ho vull intentar!*

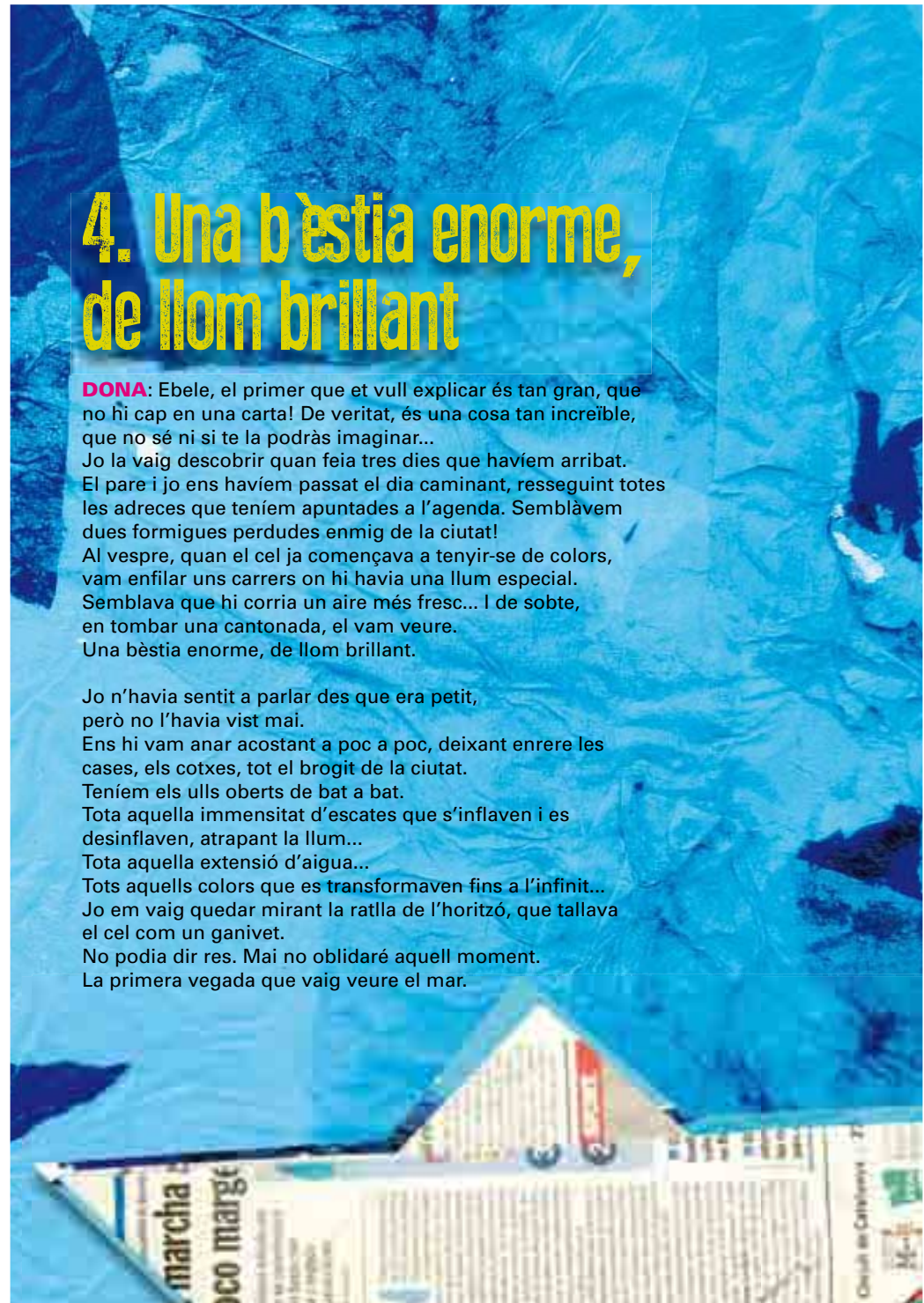
COR: *Ebele, Ebele, Ebele...*

4. Una bèstia enorme, de llom brillant

DONA: Ebele, el primer que et vull explicar és tan gran, que no hi cap en una carta! De veritat, és una cosa tan increïble, que no sé ni si te la podràs imaginar...
Jo la vaig descobrir quan feia tres dies que havíem arribat. El pare i jo ens havíem passat el dia caminant, resseguint totes les adreces que teníem apuntades a l'agenda. Semblàvem dues formigues perdudes enmig de la ciutat!
Al vespre, quan el cel ja començava a tenyir-se de colors, vam enfilar uns carrers on hi havia una llum especial. Semblava que hi corria un aire més fresc... I de sobte, en tombar una cantonada, el vam veure.
Una bèstia enorme, de llom brillant.

Jo n'havia sentit a parlar des que era petit, però no l'havia vist mai.
Ens hi vam anar acostant a poc a poc, deixant enrere les cases, els cotxes, tot el brogit de la ciutat.
Teníem els ulls oberts de bat a bat.
Tota aquella immensitat d'escates que s'inflaven i es desinflaven, atrapant la llum...
Tota aquella extensió d'aigua...
Tots aquells colors que es transformaven fins a l'infinit...
Jo em vaig quedar mirant la ratlla de l'horitzó, que tallava el cel com un ganivet.
No podia dir res. Mai no oblidaré aquell moment.
La primera vegada que vaig veure el mar.

5. El món es fa immens

COR: L'aigua respira... L'aigua batega...
Tota aquesta aigua, s'estén davant teu,
s'estén davant teu... Davant teu!

Les ones que ballen, el sol les pentina.
El vent es desferma, l'escuma s'arriba.

Els núvols dibuixen mil formes en l'aire.
El cel és gegant, no s'acaba mai...
No s'acaba mai!

La vista s'eixampla, respire a fons...
T'adones de sobte que ets molt lluny de tot.

La vista s'eixampla, el temps i l'espai...
No calen paraules, tot és al seu lloc.
Un dia te'l trobes, mai més no l'oblides...
Te'l mires amb ganes i escoltes com canta...

Escoltes la calma, la força i la vida...
El món es fa immens...
...el món es fa immens...
... es fa immens...
... es fa immens... quan arribes al mar.

6. La subhasta del peix

DONA: Ebele, el pare ha trobat feina!
Resulta que al port agafen gent per hores, per carregar i descarregar el peix,
primer des dels vaixells fins a la llotja, i després, des de la llotja fins als camions.

Els peixos arriben tots encabits en caixes de plàstic. Tot és tan resplendent com al nostre mercat, però en lloc dels nostres colors llampants, dels mangos i les papaies, això d'aquí és un concert de grisos i de marrons: sardines, lluços, rajades, sípies, pops, crancs, llenguados... Tot ben llefiscós i ben brillant, ensalivat pel mar!

La subhasta és com una festa, plena de gent i de xivarri! Hi ha un home que crida el nom i el pes de cada partida de peix i després es posa a comptar enrere, començant per un preu altíssim, que va baixant ràpidament.

A aquest home li diuen l'encantador. I els encantats suposo que són els compradors, que ho van apuntant tot en una llibreteta. Quan per fi sent el preu que està disposat a pagar, el comprador crida: "Meu!"

7. Palaia, gamba, turbot!

COR: Pagell, tonyina, aranya, escòrpora, cranc!
Sorell, anguila, bruixa, gall, xoriguer...
Llobarro, musclos, sonso, sípia, sarg i un bon roger!
Sardina, congre, moixó... Sardina, congre, moixó...
Palaia, gamba, turbot... Meu!
Mussola, pop, moll de fang...
Mussola, pop, moll de fang...
Llagosta, lluç, calamar... Meu!
Llampuga, orada, besuc... Llampuga, orada, besuc...
Llampuga, orada, besuc... Llampuga, orada, besuc...
Calamarins! Calamarins! Calamarins! Calamarins!
Calamarins! Calamarins! I un bon rap! Meu!

BARÍTON: Cent! Noranta-cinc! Noranta! Vuitanta-cinc!
Vuitanta! Setanta-cinc! Setanta! Seixanta-cinc! Seixanta!
Cinquanta-cinc! Cinquanta! Quaranta-cinc!...

COR: Pagell, tonyina, aranya, escòrpora, cranc! Sorell, anguila,
bruixa, gall, xoriguer... Llobarro, musclos, sonso,
sípia, sarg i un bon roger!
Sardina, congre, moixó... Sardina, congre, moixó... Palaia, gamba, turbot...
Mussola, pop, moll de fang... Mussola, pop,
moll de fang... Llagosta, lluç, calamar...
Calamarins! Calamarins! Calamarins!
Calamarins! Calamarins! Calamarins! I un bon rap!

8. Una petxina clavada a la muntanya

DONA: Ebele, hipopòtam, rinoceront, saps què?

Ahir per fi vaig sortir de la ciutat!
No saps les ganes que en tenia... Després
de voltar tant, sense mai veure'n el final, havia
arribat a pensar que la ciutat no s'acabava mai!

Vam anar a la muntanya amb uns quants
companys d'escola. Vam caminar una bona
estona, sempre pujant; feia molta calor. Finalment
vam arribar a unes roques i ens hi vam asseure.
Tot era ple d'aquestes herbes que creixen per
aquí i que fan unes olors tan bones. Mira, te'n
posaré uns quants branquillons a dins del sobre...
Així la carta t'arribarà ben perfumada! La que té
les fulles més menudes es diu farigola; la de les
flors grogues és la ginesta; i d'aquesta altra, que
és tota verda i punxeguda, en diuen romaní...

No trobes que fins i tot els noms fan bona olor?

Jo em vaig estirar a terra, amb els ulls plens de
cel. I de sobte vaig notar amb els dits un relleu
dur, una petita cresta clavada a la muntanya.

M'incorporo i me la miro amb atenció: és una
cresteta blanquinosa, com les dents d'un animal
que estigués enterrat de fa molt temps.

Començo a rascar-la amb una pedra i a poc a
poc es va desfent tot el grumoll de terra resseca
que l'envolta. Quan ja la tinc a la mà, la rento
amb saliva i veig aparèixer una forma blanca i
preciosa...

9. Un peix de pedra

DONA: Què hi feia, una petxina, clavada a la muntanya?

COR: Una petxina...

DONA: Què hi fa, una espina de peix, convertida en pedra, sota unes mates de romani?

COR: Quin gran enigma...

DONA: És veritat que per aquí on ara hi ha camps i carreteres, fa milions d'anys hi nedaven els dofins?

COR: Un peix de pedra, enmig de les roques...

DONA: És veritat que el món és tan antic? I és possible que hagi viscut uns canvis tan profunds?

COR: Un peix de pedra, enmig de les roques...

BARÍTON: Tants milions d'anys que la terra fa voltes...
Tants milions d'anys que no els puc ni comptar...
Tants milions d'anys que la vida es transforma...
Tants milions d'anys... No m'ho sé imaginar!

COR: Una petxina, quin gran enigma... Un peix de pedra... Un peix de pedra, enmig de les roques...

DONA: Jo em quedo embadalit quan penso que els continents s'han anat bellugant al llarg del

temps, i que una petxina que un dia era al fons del mar, milers de segles més tard pot aparèixer al capdamunt d'una muntanya...

BARÍTON: Quan el temps... Quan el temps és tan gran, les paraules s'apaguen...
Quan el temps... Quan el temps és tan gran, només podem callar...

COR: Una petxina... Quin gran enigma... Un peix de pedra, enmig de les roques...
Un peix de pedra, enmig de les roques...

BARÍTON: Temps infinitament gran, dins d'aquesta petxina...
Temps infinitament gran, s'expandeix dintre meu...
Temps infinitament gran, dins d'aquest gran silenci...
Temps infinitament gran, si sabem escoltar...

COR: Una petxina, quin gran enigma... Un peix de pedra... Un peix de pedra, enmig de les roques...

DONA: Quants misteris conté aquest mar, Ebele, aquest mar que es diu Mediterrani perquè està enmig de moltes terres... Al bell mig de la terra...

BARÍTON: Quan el temps és tan gran, les paraules s'apaguen...
Quan el temps és tan gran, només podem callar...

COR: Una petxina... Un peix de pedra, enmig de les roques...

10. Una endevinalla

DONA: Te'n recordes d'aquella endevinalla que sempre ens deia l'àvia, Ebele?
"Tallo per on passo, i sense costura, cuso allò que tallo."
Tu i jo no l'enteniem...
No hi havia manera que encertéssim la resposta!
I saps per què no l'enteniem, Ebele?
Perquè no havíem vist mai el mar!

11. Tallo per on passo

COR: Tallo per on passo, i sense costura, cuso allò que tallo. (bis)

DONA: Àvia, són unes tisores...?

COR: No! Tallo per on passo, i sense costura, cuso allò que tallo. (bis)

DONA: És una fletxa, àvia...?

COR: No! Tallo per on passo, i sense costura, cuso allò que tallo. Passo...! Tallo...! Cuso...! (bis)

DONA: És una agulla...? Unes alicates? Un ganivet? Què és, àvia?

COR: Tallo per on passo, i sense costura, cuso allò que tallo.

DONA: Per fi ho he descobert, Ebele! És un vaixell! Un vaixell en alta mar!

COR: Sí!

12. La porta del mar

DONA: L'aigua del mar és tan blava, Ebele... Em sembla que en tota l'Àfrica no hi ha res de tan blau... Només el cel!
Avui a l'escola ens han explicat que, aquest mar (que quan el mires és tan gran, que sembla que no s'acaba mai!), de fet està tancat entre tres continents i només té una porteta, un pas de catorze quilòmetres: l'estret de Gibraltar.

del sol, l'aigua es va anar evaporant. Al cap de mil anys, el mar s'havia assecat completament! Es va convertir en una conca desèrtica, a dos mil metres de profunditat, amb el terra esquerdat, cobert de sal. T'ho imagines, Ebele?
Un desert immens, al bell mig de la terra!
Un desert gegant, entre Àfrica, Àsia i Europa...

Catorze quilòmetres, imagina't...!

Un pas de gegant!

Una porta per on passen tonyines, vaixells, i també persones... Una porta per on l'aigua flueix, des de l'Atlàntic, cap a la Mediterrània... T'imagines què passaria si aquesta porta es tanqués, Ebele?

La mestra ens ha dit que fa milions d'anys, els continents eren unes plaques immenses que es movien lentament, com la lava d'un volcà.

I va arribar un moment que la placa africana va fer una pressió tan forta contra la placa europea, que es va aixecar una barrera de terra, una autèntica presa natural que va tancar l'Estret de Gibraltar.

D'aquesta manera, el Mediterrani va quedar segellat, com un gran llac! I amb l'escalfor

13. La sorra i la sal

COR: *El mar i el desert, la sorra i la sal, la sorra i la sal...*

El mar i el desert, el mar i el desert...

Tan plens i tan buits, tan plens i tan buits, tan plens...

És un pas molt estret, però separa dos móns.

Un gran pas de gegant, un gran pas de gegant... amb un sol horitzó...

15. Odissea

COR: *Kalpe, Motril, Gandia, Amposta, Portbou, Toulon, Livorno, Messina...*

Cada ciutat té una història, que la vincula amb les altres. Música i ritmes s'escampen per l'aigua i ens diuen que el mar és ben nostre...

Cada paraula et desperta somnis, colors, paisatges...

Deixa que l'aigua t'ensenyi que el mar que contemples, atònit, és el mar de tots.

BARÍTON: *Leuca, Vasto, Ancona, Venezia, Trieste... Zadar, Vlore, Methoni, Atenes, Kavala...*

COR: *Izmir, Datça, Kumluca, Nicòsia, Mersin, Payas, Latakia, Aarida...*

Cada ciutat té una història, que la vincula amb les altres.

14. El nostre mar

DONA: *Imagina't, Ebele! D'aquest mar, els antics romans en deien Mare Nostrum, el nostre mar, perquè hi va haver un moment que tot era seu! I els romans creien que a banda i banda de l'Estret de Gibraltar hi havia les dues grandíssimes columnes d'Hèrcules, que es deien Kalpe i Abyla, i que marcaven el final del món conegut...*

Sovint, quan penso en tot el que ha passat en aquest mar, me l'imagino com un immens escenari d'aigua, recorregut des de fa milers d'anys per viatgers, comerciants, músics, poetes, bandits, guerrers... Una xarxa de camins que és com una teranyina immensa per sobre de l'aigua, que enllaça ports de més de vint països, on es parlen desenes i desenes de llengües diferents... Un mar carregat d'aventures, d'intercanvis, de negocis, de rivalitats, d'esperances i de naufragis...!

Música i ritmes s'escampen per l'aigua i ens diuen que el mar és ben nostre.

Cada paraula et desperta somnis, colors, paisatges... Deixa que l'aigua t'ensenyi que el mar que contemples, atònit, és el mar de tots.

BARÍTON: *Beirut, Haifa, Hadera, Netanya, Ashkelon... Arish, Port Fuad, Damiata, Kafr Galo, El Dabaa...*

COR: *Tubruq, Sirte, Zuwara, Annaba, Alger, Orà, Melilla, Abyla... Abyla, Abyla, Abyla...!*

BARÍTON: *Abyla, Abyla, Abyla...!*

16. El batec del món

DONA: *Avui m'he passat una bona estona assegut davant del mar, Ebele.*

I de sobte he pensat que el mar és la memòria del món.

Al mar, tot s'hi escriu. I al mar, tot s'esborra.

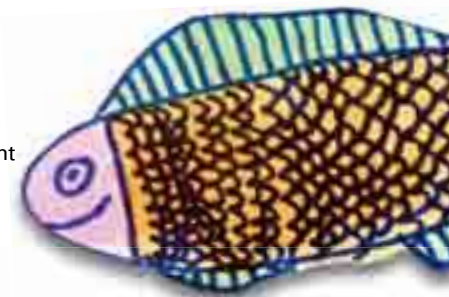
Les onades bateguen sempre.

Van i vénen. Vénen i van.

Les onades s'acosten i s'allunyen...

S'allunyen i s'acosten sense parar mai.

És un moviment constant, que s'obre i es tanca contínuament, com el batec del cor.

17. Van i vénen, vénen i van

COR: *Van i vénen...*

DONA: *El sents, Ebele?*

Ja ho sé, que al bell mig de l'Àfrica el mar no es veu... Però se sent.

COR: *Van i vénen...*

DONA: *L'anar i venir de les onades és el batec del món.*

COR: *Van i vénen; vénen i van... I vénen...*

Van i vénen; vénen i van...

Van i vénen; vénen i van...

Van i vénen; vénen i van...

Van i vénen; vénen i van...

Van i vénen; vénen i van...

Van i vénen; vénen i van...

L'aigua respira, l'aigua batega...

Són les onades, que sempre ballen, ballen, ballen, que sempre ballen, ballen, ballen... que sempre ballen...

18. El paper amarat

DONA: Avui he anat a dir-li adéu al mar, Ebele.
El pare ha comprat un cotxe de segona mà i demà ens tornem a posar en camí.
No sé des d'on t'escriuré, la propera vegada.

En tot cas, tu agafa aquesta carta i toca-la a poc a poc, amb la punta dels dits. Notes les arrugues?
He remullat el full de paper al mar i després l'he posat al sol, perquè s'assequés.
Si l'olores, potser t'arribarà una mica de la brisa fresca que sempre acompanya
l'anar i venir de les onades...

Quan una cosa està tota mullada, Ebele, diem que està amarada. Tota plena de mar.
I quan t'inunda una emoció, també pots dir que estàs amarat d'aquell sentiment...
Que t'amaren l'enyorança, o el neguit, o l'alegria... Jo estic amarat de confiança, Ebele.

Ara les coses són difícils, però jo estic amarat de la confiança que tot anirà bé!
N'estic convençut! M'amaren l'energia i l'esperança...!

19. Ebele, Ebele, Ebele

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

DONA: T'envio una abraçada
gegant, Ebele.

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

DONA: Abans t'imaginava com
una girafa o com una zebra...
Ara t'imagino com un glop
d'aigua salada!

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

DONA: Estimada germana...
Avui que el deixo enrere,
t'envio el mar sencer.

BARÍTON: Ebele, Ebele, Ebele...

20. Comiat

DONA: El meu pare i el meu germà van tirar amunt, molt
amunt, cap al nord.

Ara viuen a Suècia, a la vora d'un mar molt més fred...

La meva mare s'ha quedat a viure a l'Àfrica...

Diu que algú ha de mantenir el foc de casa encès, mentre tota
la família s'escampa pel món!

I jo ja fa uns quants anys que vaig venir a estudiar aquí, a la
vostra ciutat, i m'hi he anat quedant...

El dia abans de marxar de casa, la mare em va explicar que
em va posar Ebele perquè, en la nostra llengua, 'Ebele' vol dir
'gràcia', 'dolcesa', 'benedicció'.

I jo, sempre que em sento perduda, recordo com el meu
germà cantava el meu nom i allò que em va escriure en una
carta: "Estic amarat de confiança, Ebele... Estic convençut
que tot anirà bé!"

Perquè la vida és com el mar...

Plena d'imprevistos, de moviment,
de dificultats... Però també plena d'històries...

I plena d'alegria... I plena de llum...

I sempre respirant, com les onades...

Les onades que sempre van i sempre vénen...

Les onades que ens uneixen a tots,
al bell mig de la terra.

21. Al bell mig de la terra

TUTTI: Al bell mig de la terra

la vida sempre es mou!

Al bell mig de la terra,

hi ha el mar, que ho fa tot
nou!

La mar fecunda i dolça,
la mar, d'un blau immens...

La mar salada i aspra,
la mar, el temps i el cel!

El mar mai no s'acaba,
La vida neix al mar...

El mar ens arrossega,
el mar ens fa somiar!

Si mai tens un problema,
el mar te'l curarà...

Si necessites calma,
al mar la trobaràs...

La trobaràs!

Al bell mig de la terra

la vida sempre es mou!

Al bell mig de la terra,

hi ha el mar, que ho fa tot
nou!

La mar fecunda i dolça,
la mar, d'un blau immens...

La mar salada i aspra,
la mar, el temps i el cel!

Entre Àfrica i Europa,
el mar uneix dos mons.

Molts pobles, moltes llen-
gües

darrere l'horitzó.

El mar té moltes cares,
conté tots els colors...

La mar Mediterrània
és nostra i és de tots.

I és de tots!

Al bell mig de la terra

la vida sempre es mou!

Al bell mig de la terra,

hi ha el mar, que ho fa tot
nou!

La mar fecunda i dolça,
la mar, d'un blau immens...

La mar salada i aspra,
la mar, el temps i el cel!

El mar, la mar... El mar, la
mar... El mar, la mar... El

mar, la mar... El mar!

Ajuntament
de Sant Cugat

19/05/2015 (11.30 h)

Escola Ramón Fuster
(Cerdanyola)
Carles Masdeu

Escola Carles Buïgas
(Cerdanyola)
Eulàlia Margarit

Escola Catalunya
(Sant Cugat)
Montse Dulcet

**El Pinar de Ntra.
Senyora**
(Sant Cugat)
Gemma Elorriaga

Escola Les Fontetes
(Cerdanyola)
Vanessa Claramunt

Escola Can Serra
(Barberà)
Patricia Román

Escola Pi d'en Xandri
(Sant Cugat)
Roser Megías

19/05/2015 (16.30h)

Escola Avenç
(Sant Cugat)
Mireia de Bolós

Escola Schola
(Rubí)
Cristina Lorenzo

Escola Can Sorts
(Sentmenat)
Anna Garcés
Cristina Escamilla

Escola Bonavista
(Castellar del Vallès)
Noemí Plana

Escola Collserola
(Cerdanyola)
Tatiana Ezquerria

Escola Escaladei
(Cerdanyola)
Conxi Gil

Escola Elisa Badia
(Barberà)
Anna Luque

19/05/2015 (20 h)

Escola Taula Rodona
(Sant Quirze)
Carmina Mir

Escola Ciutat d'Alba
(Sant Cugat)
Lluís Gallifa

**Escola Purificació
Salas i Xandri**
(Sant Quirze)
Immaculada Martínez

Escola La Jota
(Badia del Vallès)
Maite Carrión

Escola Xarau
(Cerdanyola)
Jordi Miras
Raquel Garcia
Cristina Sierra

20/05/2015 (11.30 h)

Escola Mestre Pla
(Castellar del Vallès)
Estel Borràs

Escola Pablo Picasso
(Barberà)
Dolors Luján

Escola Sant Esteve
(Castellar del Vallès)
Agnès Pegueroles

Escola Thau
(Sant Cugat)
Anna Sarroca

Escola La Sardana
(Badia del Vallès)
Nati Matas

Escola Can Llobet
(Barberà)
Mª Dolors Castany

20/05/2015 (16.30 h)

**Europa
International School**
(Sant Cugat)
Jordi Piccorelli

**Escola Municipal
La Sínia**
(Cerdanyola)
Roser Simeon

Escola Joan Blanquer
(Castellar del Vallès)
Montserrat Martí

Escola Saltells
(Cerdanyola)
Elisabeth Blasco
Núria Castelltort

Escola Pilarín Bayés
(Sant Quirze)
Gemma Sampé

Escola Santa Isabel
(Sant Cugat)
Anna Giribet

Escola El Sol i la Lluna
(Castellar del Vallès)
Denis Serrano

21/05/2015 (11.30h)

Fedac Anunciata
(Cerdanyola)
Juan Pablo de la Campa

**Escola Emili
Carles Tolrà**
(Castellar del Vallès)
Gemma Jarque

Escola Las Seguidillas
(Badia del Vallès)
Núria Melo
Neus Creus

Escola Pau Casals
(Rubí)
Josep Bautista
Maria Lladó

Escola Serraparera
(Cerdanyola)
Cristina Pérez

Fedac La Immaculada
(Castellar del Vallès)
Carles Rivero

Escola Rivo Rubeo
(Rubí)
Tatiana Capó

**Escola Miquel
Martí i Pol**
(Barberà)
Patricia Bello

21/05/2015 (16.30 h)

Escola Els Pinetons
(Ripollet)
Toni Santiago

Escola Collserola
(Sant Cugat)
Marta Graells

**Escola Turó
de Guiera**
(Cerdanyola)
Dori Sánchez

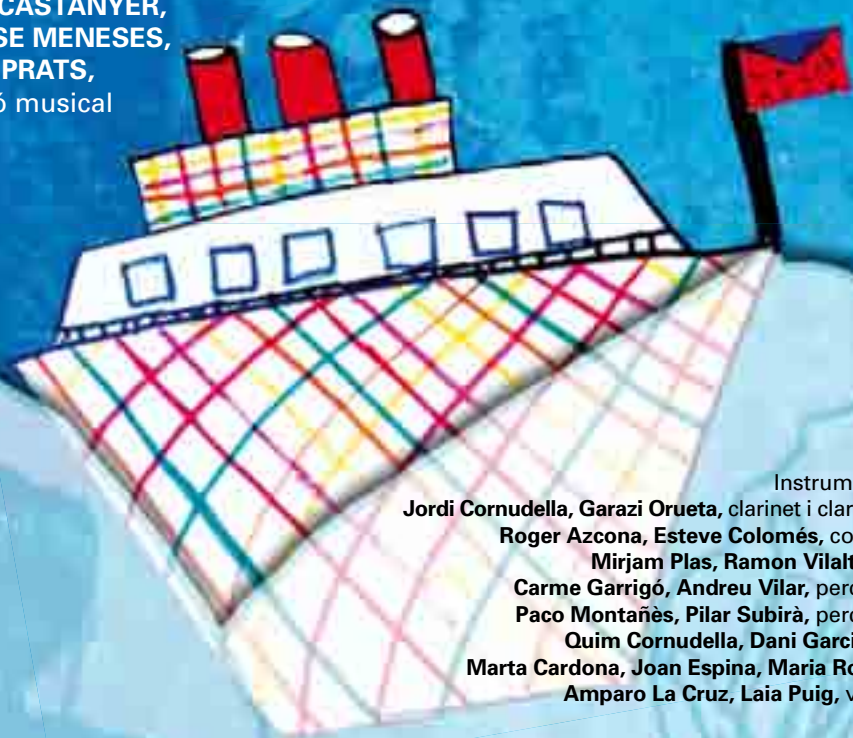
**Escola Onze
de setembre**
(Sant Quirze)
Ruth Pleguezuelos

Escola Joan Maragall
(Sant Cugat)
Elisabet Haro

Escola Bellaterra
(Cerdanyola)
Sònia Serra

Al bell mig de la terra

**ELISENDA CARRASCO I RIBOT,
ORIOI CASTANYER,
MONTSE MENESES,
JOSEP PRATS,**
direcció musical

Instrumentistes:

Jordi Cornudella, Garazi Orueta, clarinet i clarinet baix
Roger Azcona, Esteve Colomé, contrabaix
Mirjam Plas, Ramon Vilalta, flauta
Carme Garrigó, Andreu Vilar, percussions
Paco Montañès, Pilar Subirà, percussions
Quim Cornudella, Dani Garcia, piano
Marta Cardona, Joan Espina, Maria Roca, violí
Amparo La Cruz, Laia Puig, violoncel

Solistes:

Carol Muakuku, Vicenta N'Dongo, narradores
Toni Marsol, Xavier Mendoza, barítons

Lourdes Solà i Ignasi Tomàs, direcció escènica

Il·lustracions: **Escola Cervantes
de Barcelona – alumnes de 3r curs**

Professorat: **Anna Nogueras i Montse Jover**

Disseny gràfic: **Ciadeideas**

Aquesta cantata serà cantada per uns 40.000 nens de 3r, 4t, 5è i 6è d'Educació Primària durant els mesos d'abril, maig i juny de 2015 a L'Auditori de Barcelona, El Vendrell, Figueres, Granollers, Manresa, Mataró, Olot, Sant Cugat del Vallès, Vic, Vilafranca del Penedès, Parla, Saragossa, Sevilla, Valladolid, Brussel·les (Bèlgica), Koblenz (Alemanya) i Neustadt (Alemanya).

Una coproducció de

L'AUDITORI

Ajuntament de
Barcelona

Amb el suport de

Obra Social "la Caixa"

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament

Diputació de Barcelona

Ajuntament de Barcelona

Mitjans col·laboradors

LAVANGUARDIA

**CATALUNYA
RÀDIO**

3